

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/218/2019
Identifikačné číslo spisu: 5118212850
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5118212850.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Obec Várín, so sídlom vo Váríne, Námestie Svätého Floriána 1, IČO: 00 321 711, zastúpeného JUDr. Branislavom Samcom, advokátom, so sídlom v Žiline, Národná 15, proti žalovanému SELINAN, s.r.o., so sídlom v Žiline, Burianova medzierka 4, IČO: 31 602 916, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Mrázovský & partners, s.r.o., so sídlom v Žiline, Mariánske námestie 2, IČO: 36 855 278, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 71/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 25. júna 2019 sp. zn. 11 Co 125/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Žilina rozsudkom z 11. februára 2019 č. k. 7 C 71/2018-94 žalobu o určenie vlastníckeho práva zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Považoval za rozhodujúce, že kúpna zmluva, ktorú v mene žalobcu uzatváral starosta obce, a ktorá bola prejavom vôle obce navonok a na základe ktorej došlo k prevodu vlastníckeho práva na žalovaného, nekorešponduje s jej samotnou vôľou, nakoľko obecné zastupiteľstvo prejavilo vôľu previesť nehnuteľnosť na inú osobu za určených podmienok a starosta mal túto vôľu navonok prejavíť podpisom kúpnej zmluvy s korešpondujúcim obsahom. Právny úkon (kúpna zmluva) tak nemohol vyvolať právne následky pre nezgodu vôle s prejavom, keď štatutárny orgán obce v skutočnosti neprejavil vôľu obce, ale svoju vlastnú. V danom prípade sa jednalo o nesúlady s uznesením, pretože kúpna zmluva, ktorú starosta obce podpísal dňa 19. februára 2008, obsahuje ustanovenia nad rámec prijatého uznesenia. V uznesení obecného zastupiteľstva (uznesenia č. 10/2005), je označenie kupujúceho vymedzené tak nezrozumiteľne a neurčito, že z neho vôbec nie je možné usúdiť, komu obecné zastupiteľstvo schválilo predaj pozemku. Označenie kupujúceho tak ako je uvedené v uznesení nezodpovedá žiadnym kritériám pre označenie fyzickej osoby, fyzickej osoby podnikateľa, ani právnickej osoby a z takto v uznesení č. 10/2005 uvedených údajov nemožno vyvodíť bez akýchkoľvek pochybností identitu osoby, v prospech ktorej bol udelený súhlas s predajom nehnuteľnosti, označený subjekt je neexistujúcim subjektom, túto

neurčitost' nebolo možné konvalidovať. Takto potom predmetná kúpna zmluva nemala za následok platné nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti žalovaným, avšak samotné rozhodnutie o vklade predmetnej zmluvy, ako aj kúpna zmluva a okolnosti jej uzatvorenia boli titulom, na základe ktorého žalovaný vstúpil do oprávnenej držby nehnuteľností. Z hľadiska posudzovania dobromyseľnej držby nebolo možné požadovať, aby bola vynakladaná v každom prípade odborná starostlivosť, nakoľko sa vyžaduje obvyklá starostlivosť. Pri obvyklej starostlivosti, ktorú bolo možné za daných okolností u žalovaného požadovať, nemohol žalovaný mať dôvodné pochybnosti o nadobudnutí vlastníckeho práva. Vklad vlastníckeho práva bol povolený rozhodnutím správy katastra pod V 1721/08 z 11. júna 2008. Správa katastra vo vkladovom konaní skúmala zmluvu z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza, a či sa neprieči dobrým mravom. Pri skúmaní platnosti zmluvy súd zisťoval, či právny úkon svojím obsahom alebo účelom neodporuje zákonu alebo či ho neobchádza, alebo sa neprieči dobrým mravom, a to najmä, či uzavretiu zmluvy účastníkov nie sú na prekážku okolnosti, ktoré bránia nakladaniu s nehnuteľnosťou, a či k právnemu úkonu účastníka, ktorý je obmedzený pri disponovaní s nehnuteľnosťou, prípadne k zmluve ako celku bol udelený potrebný súhlas (§ 36b ods. 2 písm. f/ vyhlášky č. 79/1996 Z.z.). Bolo úlohou správy katastra skúmať predmetné uznesenie obecného zastupiteľstva, či obecné zastupiteľstvo skutočne súhlasilo s odpredajom nehnuteľnosti a v prospech ktorej osoby. Pokiaľ teda správa katastra povolila vklad predmetnej zmluvy, mohol sa žalovaný oprávnene domnievať, že vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti nadobudol platne. Taktiež okolnosti predchádzajúce uzatvoreniu predmetnej kúpnej zmluvy nasvedčujú dobromyseľnosti žalovaného, keď tvrdenia žalovaného, že v areáli autokempingu Várín dlhoročne pôsobil ako verejná obchodná spoločnosť, autokemping prevádzkoval, odovzdával rekreačné poplatky, investoval vlastné finančné prostriedky a podal žiadosť o odkúpenie pozemku z dôvodu skvalitnenia služieb a možnosti žiadať o dotáciu z prostriedkov EU. V konaní súd prvej inštancie nemal za preukázané, že by došlo k prerušeniu dobromyseľnosti žalovaného, a tak následne dospel k záveru, že žalovaný splnil podmienky 10-ročnej vydržacej doby, ktorá sa počíta od rozhodnutia o vklade dňa 11. júna 2008, a ktorá uplynula dňa 11. júna 2018. Na tomto základe súd dospel k záveru, že k 11. júnu 2018 nadobudol žalovaný vlastnícke právo k predmetnej nehnuteľnosti tak, ako je na neho vedená na príslušnom LV titulom vydržania.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. júna 2019 sp. zn. 11 Co 125/2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. S odvolacími námietkami sa vysporiadal nasledovne. Pokiaľ žalobca tvrdil, že súd prvej inštancie mu svojím chybným procesným postupom nevytvoril dostatočnú možnosť na predloženie repliky v súdom stanovenej lehote, a to tak, že dňa 8. novembra 2018 mu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe bez toho, aby mu zároveň bola doručená výzva súdu na predloženie repliky v súdom stanovenej lehote a namiesto toho mu súd doručil spolu s vyjadrením žalovaného predvolanie na termín pojednávania vytýčeného na deň 9. januára 2019 o 8.30 hod. napriek tomu, že podaním z 18. decembra 2018 žalobca tento postup namietal a žiadal o odročenie pojednávania, súd pojednávanie neodročil. Odvolací súd konštatoval, že právo žalobcu reagovať na vyjadrenie žalovaného replikou je základným procesným právom žalobcu, ktoré nemôže byť zo strany súdu opomenuté na naplnenie základných princípov Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Zároveň je procesnou povinnosťou súdu žalobcu na repliku vyzvať, určiť mu sudcovskú lehotu a poučiť ho o následkoch sudcovskej koncentrácie konania podľa § 153 CSP. Podstatné v tomto prípade je umožnenie zo strany súdu procesne reagovať na všetky relevantné skutkové a právne tvrdenia protistrany, aby bol dodržaný princíp rovnosti zbraní. Žalobca nespochybňuje doručenie vyjadrenia žalovaného. Procesné pochybenie súdu však nebolo takého charakteru, aby žalobcovi znemožnilo reagovať na vyjadrenie žalovaného replikou, čo aj napokon do termínu pojednávania urobil. Bola mu teda daná možnosť reagovať na skutkové a právne argumenty protistrany, navrhovať dôkazy a použiť aj ostatné prostriedky procesného útoku a obrany. Túto možnosť mal aj na nariadenom termíne pojednávania, ktoré sa konalo 9. januára 2019, kde bol zároveň poučený o sudcovskej koncentrácii konania. Žalobcovi bolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe spolu s nariadením termínu pojednávania do vlastných rúk prostredníctvom

právneho zástupcu dňa 8. novembra 2018 a do termínu pojednávania bol čas dvoch kalendárnych mesiacov, čo odvolací súd považoval za dostatočný priestor, aby žalobca mohol reagovať na vyjadrenie žalovaného replikou. Žalobca napokon repliku pred termínom konania pojednávania súdu doručil aj napriek procesnému pochybeniu súdu, pričom odvolací súd uzavrel, že toto pochybenie nebolo takého charakteru, že by znamenalo porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 9. januára 2019 nepochybne vyplýva, že sa uskutočnilo riadne pojednávanie, na ktorom sa zúčastnil aj právny zástupca žalobcu, prostredníctvom ktorého bolo žalobcovi umožnené uplatniť prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, zároveň bol poučený o sudcovskej koncentrácii konania, obom stranám sporu bolo na pojednávaní umožnené predkladať a navrhovať dôkazy, pričom na dotaz súdu, či majú prítomní ešte ďalšie návrhy na dokazovanie, právny zástupca žalobcu uviedol: „Z našej strany už ďalšie návrhy na dokazovanie nie sú.“ (č. 1. 82 spisu). Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj odvoláciu námietku o nesprávnom právnom posúdení veci, keď súd prvej inštancie dostatočne rozviedol svoje skutkové a právne úvahy, pokiaľ ide o naplnenie predpokladov vydržania zo strany žalovaného, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Odvolací súd považoval hodnotenie dobromyseľnosti žalovaného zo strany súdu prvej inštancie za správne, v súlade s judikatúrou poukázal na to, že skutočnosť, či držiteľ veci alebo vykonávateľ práva je dobromyseľný, treba vždy hodnotiť objektívne a nielen zo subjektívneho hľadiska. Dobromyseľnosť je vnútorný psychický stav, ktorý nemožno priamo dokázať, možno o nej usudzovať len z okolností, z ktorých sa tento psychický stav navonok prejavuje. Základným kritériom je, či držiteľ veci alebo vykonávateľ práva pri normálnej opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti daného prípadu rozumne od neho požadovať, mohol alebo nemohol mať pochybnosti, že mu vec, ktorú fakticky ovláda, alebo právo, ktoré vykonáva, patria. Z hľadiska dobromyseľnosti držby ako podmienky nadobudnutia vlastníctva veci vydržaním je právne relevantnou len tá skutočnosť, ktorá má objektívne znaky titulu nadobudnutia vlastníctva. Domnelým (putatívnym) titulom nadobudnutia vlastníctva je určitá skutočnosť, ktorá má navonok znaky riadneho nadobúdacieho titulu v súlade so zákonom zakladajúceho vznik vlastníctva. V súdnej veci uzatvorenie kúpnej zmluvy medzi stranami sporu dňa 19. februára 2008 a následný vklad vlastníckeho práva, ktorý bol povolený rozhodnutím správy katastra pod V 1721/08 zo dňa 11. novembra 2008, nepochybne takýmto domnelým titulom zakladajúcim dobromyseľnosť nadobúdateľa sú. Žalobca nepredložil relevantné dôkazy, ktoré by túto dobromyseľnosť spochybnili. Samotné tvrdenie, že obecné zastupiteľstvo schválilo prevod nehnuteľností inej osobe ako žalovanému, je nepostačujúce. Práve na základe tejto skutočnosti okresný súd došiel k záveru o neplatnosti kúpnej zmluvy, keď subjekt uvedený v predmetnom uznesení obecného zastupiteľstva nebol dostatočne identifikovaný. Napriek tejto skutočnosti žalobca so žalovaným uzatvorili kúpnu zmluvu, hoc neplatnú, ktorej vklad bol príslušným orgánom povolený. Následne počas zákonom predpísanej 10-ročnej doby sa žalobca a žalovaný správali spôsobom, ktorý nemohol vyvolať u žalovaného pochybnosti o jeho vlastníckom práve.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a tiež z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

3.1. Pokiaľ dovolateľ namieta dovolací dôvod § 420 písm. f/ CSP, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý videl v tom, že dňa 18. decembra 2018 namieta procesný postup súdu, že dňa 8. novembra 2018 mu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe bez toho, aby mu bola zároveň doručená výzva na predloženie repliky v súdom stanovenej lehote, ale súd doručil spolu s vyjadrením žalovaného predvolanie na termín pojednávania na 9. januára 2019, pričom žalobca podal vyjadrenie ku skutkovým tvrdeniam až 8. januára 2019, ktoré súd odignoroval. Takto bol podľa dovolateľa nesprávnym procesným postupom porušený princíp rovnosti. Navyiac, odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch inštancií trpia vážnymi vadami, ktoré rozhodnutia robia nepreskúmateľnými. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkou a zavádzajúcou formuláciou čl. II. bod 2 kúpnej zmluvy, ktorá vylučuje existenciu dobromyseľnosti žalovaného, že mu vec patrí, a odvolací súd sa nevysporiadal s námietkou, že podaním z 18. decembra 2018 žalobca namieta procesný postup, že 8. novembra 2018 mu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe bez toho, aby mu bola doručená výzva na predloženie repliky.

3.2. Pokiaľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, poukázal na to, že predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti prípadu dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí. Dobromyseľnosť treba hodnotiť vždy objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti požadovať, nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 1. marca 2011 sp. zn. 5 Cdo 30/2010 a uznesenie zo dňa 30. apríla 2012 sp. zn. 6 MCdo 1/2011, týkajúce sa dobromyseľnosti, rovnako aj na nález Ústavného súdu SR zo dňa 14. novembra 2018 II. ÚS 484/2015.

3.3. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalovaný navrhol dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie je treba odmietnuť z nasledovných dôvodov.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť

vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril, že právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu (1 Cdo 54/2018, 2 Cdo 33/2017, 3 Cdo 33/2017, 4 Cdo 54/2018, 5 Cdo 104/2017, 7 Cdo 29/2018, 8 Cdo 140/2017).

13. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania v CSP nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco, namiesto je tu skôr reštriktívny výklad. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti dovolania - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

14. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

15. Žalobca prípustnosť dovolania, ktorým napadol rozsudok odvolacieho súdu, vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP.

16. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol konanie, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, nie je ním ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Ústavný súd považuje tieto závery

najvyššieho súdu za ústavne udržateľné (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018).

18. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ktorý videl v tom, že dňa 18. decembra 2018 namietal procesný postup súdu, že dňa 8. novembra 2018 mu bolo doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe bez toho, aby mu bola zároveň doručená výzva na predloženie repliky v súdom stanovenej lehote, ale súd doručil spolu s vyjadrením žalovaného predvolanie na termín pojednávania na 9. januára 2019, pričom žalobca podal vyjadrenie ku skutkovým tvrdeniam až 8. januára 2019, čím došlo k porušeniu rovnosti zbraní, ako aj, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s námietkou a zavádzajúcou formuláciou čl. II. bod 2 kúpnej zmluvy, ktorá vylučuje existenciu dobromyseľnosti žalovaného.

19. Relevantná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), vzťahujúca sa k danej veci a princípy sú zhrnuté v rozhodnutí vo veci Ringier Axel Springer a.s. proti Slovenskej republike č. 35090/07, §§ 85 a 86, 4. október 2011, a neskôr uvedené zopakované v prípade Trančíková proti Slovenskej republike, č. 17127/12 § 39, 13. jún 2015, podľa ktorej, princíp rovnosti zbraní, ktorý predstavuje jeden z prvkov širšieho konceptu práva na spravodlivý proces vyžaduje, aby každej strane sporu bola daná rozumná možnosť prezentovať svoj prípad za podmienok, ktoré ju nevystavujú podstatnej nevýhode vo vzťahu k druhej strane sporu (Niderost-Huber proti Švajčiarsku, č. 18990/91, 18. február 1997, § 23); koncept práva na spravodlivý proces požaduje právo na kontradiktórny proces, v súlade s ktorým strany sporu musia mať príležitosť nielen mať vedomosť o dôkazoch, ktoré sú potrebné pre ich úspech v spore, ale tiež mať vedomosť o všetkých vykonaných dôkazoch a predložených vyjadreniach za účelom vplývať na rozhodnutie súdu. Akokoľvek, právo na kontradiktórny proces nie je absolútne, a toto právo môže závisieť na špecifických črtách daného prípadu (Krčmář a ostatní proti Českej republike, č. 35376/97, § 40, 3. marec 2000, Hudáková proti Slovenskej republike, č. 23083/05, § 26, Asnar proti Francúzsku (č.2) č. 12316/04, § 26, 18. október 2007, Vokoun proti Českej republike č. 20728/05 § 26, 3. júl 2008); Konkrétny účinok daných vyjadrení k rozsudku domáceho súdu má len malý význam. Je na stranách sporu posúdiť, či je alebo nie je potrebné sa vyjadriť (Milatová a ďalší proti Českej republike, č. 61811/00, § 65, Gaspari proti Slovinsku, č. 21055/03, § 52, 21. júl 2009); Zvlášť dôležitá v týchto veciach je dôvera účastníkov v spravodlivosť justície, ktorá je založená na viere, že títo mali možnosť vyjadriť svoje názory ku každému dokumentu založenému v spise (Asnar proti Francúzsku(2), č. 12316/04, § 25, 18. október 2007); Nedoručenie písomných vyjadrení alebo dokumentov druhej strane a neumožnenie vyjadriť sa k nim v niektorých prípadoch nepredstavovalo porušenie práva na spravodlivý proces, keď udelenie takýchto práv a príležitostí by nemalo žiadny vplyv na výsledok konania a ustálený právny prístup v danej veci nebol spochybnený (Stepinska proti Francúzsku, č. 1814/02, § 18, 15. jún 2004, Sale proti Francúzsku, č. 39765/04, §§ 18, 19, 21. marec 2006, Verdu Verdu proti Španielsku, č. 43432/02, §§ 26 až 28, 15. február 2007).

20. Odvolací súd konštatoval, že právo žalobcu reagovať na vyjadrenie žalovaného replikou je základným procesným právom žalobcu, ktoré nemôže byť zo strany súdu opomenuté na naplnenie základných princípov CSP. Podčiarkol však, že podstatné v tomto prípade je umožnenie zo strany súdu procesne reagovať na všetky relevantné skutkové a právne tvrdenia protistrany, aby bol dodržaný princíp rovnosti zbraní. Žalobca nespochybňuje doručenie vyjadrenia žalovaného a procesné pochybenie súdu však nebolo takého charakteru, aby žalobcovi znemožnilo reagovať na vyjadrenie žalovaného replikou, čo aj napokon do termínu pojednávania urobil. Bola mu teda daná možnosť reagovať na skutkové a právne argumenty protistrany, navrhovať dôkazy a použiť aj ostatné prostriedky procesného útoku a obrany. Túto možnosť mal aj na nariadenom termíne pojednávania. Odvolací súd uzavrel, že žalobca napokon repliku pred termínom konania pojednávania súdu doručil aj napriek procesnému pochybeniu súdu, pričom toto pochybenie nebolo takého charakteru, že by znamenalo porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

21. Dovolací súd preto konštatuje, že predmetným procesným pochybením súdu prvej inštancie, a to aj v súlade s vyššie citovanou judikatúrou ESLP, nenastal taký stav, že by súd procesným postupom

znemožnil, aby žalobca uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a k porušeniu zásady rovnosti zbraní.

22. Ani pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalobcu, dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety, a týka sa výlučne len celkom ojedinelých, extrémnych prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V danom prípade odvolací súd dal odpovede na všetky podstatné námietky vznesené žalobcom.

23. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil svoje rozhodnutie spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

24. Pre prípad, že dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

25. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu v časti, ktorou napadol rozsudok odvolacieho súdu, nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné.

26. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje tiež podľa § 421 ods. 1 písm. c/ (viď bod 3.2./) CSP.

27. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť najskôr splnené predpoklady prípustnosti dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení, môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

28. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna, nie skutková. Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnu, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

29. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka,

pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov, teda ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, avšak právne názory dovolacích senátov sa ešte neustálili a nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Ak dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, bolo jeho procesnou povinnosťou a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych odlišných, protirečiacich si rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V takom prípade je dovolateľ povinný označiť rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne a zaujal iné právne závery. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nevymedzil označením rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu.

30. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že pokiaľ dovolateľ argumentuje citovanými rozhodnutiami najvyššieho súdu, tak je potrebné povedať nasledovné.

30.1. Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 1. marca 2011 sp. zn. 5 Cdo 30/2010, ktorým zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie poukázal na to, že „ustanovenie § 134 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka upravuje vydržanie ako osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva. Ide o nadobudnutie vlastníckeho práva na základe inej skutočnosti ustanovenej zákonom. Vydržanie vlastníckeho práva je jeho nadobudnutie v dôsledku kvalifikovanej držby veci, vykonávanej po zákonom stanovenú dobu. Funkciou vydržania je umožniť nadobudnutie vlastníctva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom, pričom táto dobrá viera (dobromyseľnosť) je podľa platnej úpravy daná „so zreteľom na všetky okolnosti“. Opakom ovládania veci držiteľom je nečinnosť vlastníka. Vydržanie tak hojí najmä vady alebo nedostatok nadobúdacieho titulu. V prípade, že zmluva je neplatná pre vadu, o ktorej nemohol nadobúdateľ pri zachovaní obvyklej opatrnosti vedieť, alebo ak tu výnimočne titul vôbec nie je a nadobúdateľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že tu titul je, stane sa nadobúdateľ veci jej oprávneným držiteľom a pri splnení ďalších podmienok ju vydrží. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym. Okrem spôsobilého predmetu vydržania a spôsobilého subjektu vydržania základnými predpokladmi vydržania sú oprávnená držba a nepretržitosť tejto oprávnenej držby počas celej zákonom ustanovenej doby. V zmysle citovaných ustanovení §§ 129 ods. 1 a 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť teda znamená, že držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle. Posúdenie, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka, a treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, nemal, resp. nemohol mať po celú vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedlniteľný. Ospravedlniteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny. Právny omyl spočíva v neznalosti alebo v neúplnej znalosti všeobecne záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností. Vzhľadom na všeobecne (aj v oblasti súkromného práva) uznanú zásadu *ignorantia iuris non excusat* (neznalosť zákona neospravedlňuje), vyplývajúcu zo samej podstaty práva, právny omyl držiteľa, vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v dobe, kedy sa držiteľ ujal držby, nie je ospravedlniteľný. Len výnimočne možno takýto omyl ospravedlniť, a to v prípadoch, keď znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad. Z uvedeného vyplýva, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP). K takejto vade bol dovolací súd povinný prihliadnuť, i keď by nebola uplatnená ako dôvod prípustného dovolania (§ 242 ods. 1 druhá veta OSP).“

30.2. Najvyšší súd SR v uznesení zo dňa 30. apríla 2012 sp. zn. 6 MCdo 1/2011, ktorým zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie zopakoval, že dobromyseľnosť je mravnou kategóriou a v súvislosti s posudzovaním konkrétnej veci zároveň základným právnym princípom súkromného práva (príkazom k jeho optimalizácii, jeho maximou, právnym pravidlom v najvšeobecnejšej podobe). Tento právny princíp rešpektovala súdna prax na území Slovenska už dávno v minulosti, čo možno doložiť rozhodnutím právnej jednotnosti bývalej uhorskej kráľovskej Kúrie R.P.J. zo 27/XI. 1913 č. 3 (Doc. Dr. Vladimír Fajnor a Dr. Adolf Záturecký, Zásadné rozhodnutia býv. uh. kr. Kúrie do 28/X. 1918 a Najvyššieho súdu Československej republiky do roku 1926 vo veciach občianskoprávných z oboru práva súkromného platného na Slovensku a v Podkarpatskej Rusi, vydané nákladom Právnickej jednoty na Slovensku v Bratislave, ročník 1927, rozhodnutie č. 36, str. 59 až 65), v ktorom je uvedené: „Podľa všeobecných právnych pravidiel pri právnych úkonoch smerujúcich k nabytiu práv je treba bezelstnosti nabývatel'a, v nedostatku ktorej nadobudnutie pokladá sa za obmyselné, a nakoľko je obmyselné, uzavretý právny úkon voči tretej osobe, práva ktorej boli ním porušené, je bezúčinný a jako taký môže byť napadnutý. Preto podľa názoru dovolacieho súdu absencia dobromyseľnosti pri právnom úkone smerujúcom k nadobudnutiu práv, ktorým boli porušené práva tretej osoby, má za následok neplatnosť tohto právneho úkonu pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 39 Obč. zákonníka).“

31. Dovolací súd najskôr riešil otázku prípustnosti dovolania, teda, či dovolateľ jasne vymedzil konkrétny, zákon predpokladaný dovolací dôvod, či presne uviedol, ktorý konkrétny judikát uverejnený v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. rozhodnutie dovolacieho súdu ustálené v jeho rozhodovacej praxi nerešpektoval odvolací súd vo svojom rozhodnutí. Tento dôvod prípustnosti sa musí viazať na konkrétnu ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd. Totiž jednotnou interpretáciou zákona sa zabezpečuje jednota uplatnenia právnej úpravy v rovnakých prípadoch, zvyšuje sa právna istota a subjektom práva sa umožňuje predvídať postup súdu, ktorý právna norma ukladá alebo predvída. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 VCdo 1/2017 z 27. apríla 2017, ale aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. júla 2012 sp. zn. 5 Cdo 208/2010.

32. Pre účely ďalšieho výkladu dovolací súd, so zreteľom na dovolaciu argumentáciu žalobcu uvádza, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. Rovnako s prihliadnutím na argumentáciu dovolateľa je potrebné uviesť, že pod pojem ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (2 Cdo 56/2017, 6 Cdo 79/2017, 3 Cdo 165/2018, 4 Cdo 7/2018).

33. Žalobca v dovolaní z dôvodu § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, poukázal na to, že predpokladom vydržania je skutočnosť, že držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti prípadu dobromyseľný, že mu vec alebo právo patrí, dobromyseľnosť treba hodnotiť vždy objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska a vždy treba brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti požadovať, nemohol mať pochybnosti o tom, že mu vec patrí.

34. Dovolací súd je názoru, že dovolateľ si nesplnil svoju procesnú povinnosť, keď predovšetkým nekonkretizoval právnu otázku riešenú odvolacím súdom a neuviedol, ako ju riešil odvolací súd, len konštatoval a zopakoval to, čo hovorí ustálená judikatúra o splnení predpokladov potrebných pre určenie vlastníctva k nehnuteľnosti vydržaním. Tiež neoznačil konkrétne odlišné, protirečiacie si rozhodnutia dovolacieho súdu a nedoložil, že a ako predmetná právna otázka, (ktorú neformuloval), je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

35. Dovolací súd uzatvára, že nakoľko dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, nevymedzil právnu otázku a neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré o danej právnej otázke zaujali rozdielne právne závery, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

36. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie žalobcu z dôvodu § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je procesne neprípustné.

37. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu proti rozsudku odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP prípustné nie je.

38. Vzhľadom na to dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ a f/ CSP.

39. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

40. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.